

POKLICI, ZNAMENJE UPANJA

TEDEN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE

14. – 21. APRIL 2013

POKLICI, ZNAMENJE UPANJA

**TEDEN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE
14. – 21. APRIL 2013**

POKLICI, ZNAMENJE UPANJA

Teden molitve za duhovne poklice 14. – 21. april 2013

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-725-534.3

POKLICI, znamenje upanja : teden molitve za
duhovne poklice, 14.-21. april 2013 / [zbral in uredil Tadej
Linasi ; fotografija Tamino Petelinšek]. - Ljubljana : Salve,
2013

ISBN 978-961-211-679-8

1. Linasi, Tadej
266191872

Zbral in uredil: Tadej Linasi

Sodelavci škof dr. Stanislav Lipovšek, Jože Kužnik, Ivan Šumljak, Franci Kovše OFM,
Janez Kozinc, Ciril Slapšak SDB, Vinko Čonč, Cvetka Žlof, Mojca Štruc)

Lektoriral Marko Dečman

Fotografija Tamino Petelinšek

Grafična priprava in tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Založba: Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada: 1150 izvodov

Poslanica svetega očeta Benedikta XVI. za 50. svetovni molitveni dan za duhovne poklice, 21. april 2013

POKLICI KOT ZNAMENJE UPANJA, UTEMELJENEGA V VERI

Dragi bratje in sestre,

ob 50. svetovnem dnevu molitve za duhovne poklice, ki bo 21. aprila 2013, na 4. velikonočno nedeljo, bi vas rad povabil k razmišljanju na temo: Poklici kot znamenje upanja, utemeljenega v veri, ki se bo zgodilo v letu vere, letu 50. obletnice začetka drugega vatikanskega cerkvenega zbora. Ko je potekalo koncilsko zasedanje, je Božji služabnik papež Pavel VI. ustanovil dan svetovne molitve k Bogu Očetu in ga prosil, da bi nadaljeval s pošiljanjem delavcev za njegovo Cerkev (prim. Mt 9,38). »Problem zadostnega števila duhovnikov,« kot je papež omenil v tistem času, »neposredno vpliva na vse vernike: ne samo zato, ker je od njih odvisna religiozna prihodnost krščanske skupnosti, ampak tudi zato, ker je ta problem natančen in neizogiben pokazatelj živosti vere in ljubezni posamezne župnije in škofijskih občestev ter je odraz duhovnega zdravlja krščanskih družin. Kjer ljudje evangelij velikodušno živijo, tam najdemo številne duhovniške in redovniške poklice« (papež Pavel VI., radijsko sporočilo z dne 11. aprila 1964).

Od tedaj so se v teh desetletjih vsako 4. velikonočno nedeljo različna krščanska občestva po svetu zbirala, povezana v molitvi, s prošnjo Bogu za dar duhovnih poklicev in vsem še enkrat v razmislek predlagala nujno potrebo odgovoriti na Božji klic. Ta pomen-

ljivi vsakoletni dogodek je okreplil močno zavezo za umestitev pomembnosti duhovnih poklicev (duhovništva in Bogu posvečenega življenja) vedno bolj v središče duhovnosti, molitve in pastoralne dejavnosti vernikov.

Upanje je pričakovanje nečesa pozitivnega v prihodnosti, obenem pa mora podpirati našo sedanjo eksistenco, ki je pogosto zaznamovana z nezadovoljstvom in razočaranji. Na čem je utemeljeno naše upanje? Ozirajoč se na zgodovino izraelskega ljudstva, o kateri pripoveduje Stara zaveza, vidimo prvino, ki se stalno pojavlja, posebej v časih posebnih težav, kot je čas izgnanstva, in jo najdemo posebej v delih prerokov, namreč spominjanje Božjih obljub očakom: spominjanje, ki nas vabi k posnemanju zglednega odnosa Abrahama, ki je, kakor nas spomni sv. Pavel, »na osnovi upanja proti upanju veroval, da bo postal oče mnogih narodov, kakor je bilo rečeno: Takó bo s tvojim potomstvom« (Rim 4,18). Resnica, ki nas tolaži in razsvetljuje in ki izhaja iz celotne zgodovine odrešenja, je Božja zvestoba zavezi, ki jo je sprejel in jo je obnovil, kadar koli jo je človek prekršil z nezvestobo in grehom, od vesoljnega popota (prim. 1 Mz 8,21–22) do izhoda Izraelcev iz Egipta in potovanja skozi puščavo (prim. 5 Mz 9,7). Ista zvestoba ga je privedla do potrditve nove in večne zaveze s človekom s krvjo njegovega Sina, ki je umrl in vstal za naše odrešenje.

V vseh trenutkih, posebej v najbolj težkih, je Gospodova zvestoba vedno pristna vodilna moč odrešenjske zgodovine, ki prebuja srca mož in žena in jih potrjuje v upanju, da bodo nekega dne prišli v »obljubljeno deželo«. Tu najdemo gotovo osnovo vsakršnega upanja: Bog nas nikoli ne zapusti in ostaja zvest svojim obljubam. Iz tega razloga v vsakem pozitivnem ali negativnem položaju gojimo trdno upanje in molimo s psalmistom: »Le pri Bogu se umiri, moja duša, kajti od njega je moje upanje« (Ps 62,6). Upati zato pomeni enako kot zaupati Bogu, ki je zvest in drži obljubo zaveze. Vera in upanje sta tesno povezana. Upanje je v bistvu ključna beseda svetopisemske vere do take mere, da sta v določenih odlomkih besedi »vera« in »upanje« medsebojno zamenljivi. Na ta način Pi-

smo Hebrejcem vzpostavlja neposredno povezavo med »neomajno izpovedjo upanja« (prim. Heb 10,23) in »polno gotovostjo vere« (prim. Heb 10,22). Podobno Prvo Petrovo pismo kristjane spodbuja, naj bodo vselej vsakomur pripravljeni odgovoriti, če jih vpraša za pomen in osnovo njihovega upanja (prim. 1 Pt 3,15), upanje je veri enakovredno (okrožnica papeža Benedikta XVI. Rešeni v upanju (Spe Salvi), 2).

Dragi bratje in sestre, kaj natančno je Božja zvestoba, kateri smo vdani z neomajnim upanjem? To je njegova ljubezen! Oče svojo ljubezen izliva v našo najglobljo notranjost po Svetem Duhu (prim. Rim 5,5). In ta ljubezen, v polnosti navzoča v Jezusu Kristusu, spodbudi našo eksistenco in zahteva odgovor na to, kaj vsak posameznik želi narediti s svojim življenjem in kaj je pripravljen ponuditi, da bi jo živel v polnosti. Božja ljubezen včasih sledi potem, ki si jih posameznik nikoli ne bi mogel predstavljati, vendar vedno doseže tiste, ki dopustijo, da jih najde. Upanje gojimo iz naslednje gotovosti: »Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo. Bog je ljubezen in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem« (1 Jn 4,16). Ta globoka, zahtevna ljubezen, ki prodira globoko pod površje, nas opogumlja; daje nam upanje na naši vsakodnevni življenjski poti in v naši prihodnosti; omogoča nam zaupanje vase, v zgodovino in druge ljudi. Posebej želim spregovoriti mladim in jim še enkrat reči: »Kaj bo vaše življenje brez te ljubezni? Bog skrbi za moške in žene od stvarjenja do konca časov, ko bo dovršil načrt odrešenja. V vstalem Gospodu imamo gotovost našega upanja« (Nagovor mladim iz škofije San Marino – Montefeltro 19. junija 2011).

Tako kot je delal med svojo navzočnostjo na Zemlji, tudi danes vstali Jezus hodi po ulicah našega življenja in nas gleda potopljene v naše dejavnosti z vsemi naši željami in potrebami. Med našimi vsakodnevnimi okoliščinami nas še vedno nagovarja, kliče nas, da bi naše življenje živeli skupaj z njim, ker je samo on sposoben zadovoljiti našo žejo po upanju. Zdaj živi med skupnostmi učencev, ki predstavljajo Cerkev, in še danes kliče ljudi, da bi mu sledili. Klic

lahko pride v katerem koli trenutku. Jezus še danes vabi z naslednjimi besedami: »Pridi, hodi za menoj (prim. Mr 10,21). Sprejetje njegovega povabila pomeni, da več ne izbiramo svoje lastne poti. Slediti njemu pomeni izročiti lastno voljo Jezusovi volji in mu rešnično dati prednost na vseh področjih našega življenja: v družini, pri delu, v osebnih interesih in v nas samih. Pomeni v celoti predati svoje življenje njemu, živeti v globoki intimnosti z njim, vstopiti skozenj v občestvo z Očetom in Svetim Duhom ter posledično z našimi brati in sestrami. Občestvo življenja z Jezusom je privilegirano okolje, v katerem lahko izkusimo upanje in v katerem bo življenje polno in svobodno.

Duhovni poklic duhovništva in Bogu posvečenega življenja je rojen iz izkušnje osebnega srečanja s Kristusom, iz iskrenega in zaupljivega dialoga z njim tako, da vstopimo v njegovo voljo. Zaradi tega je potrebno rasti v izkušnji vere, ki je razumljena kot globoko razmerje z Jezusom, kot notranja pozornost na njegov glas, ki ga slišimo globoko v sebi. Proces, ki nas usposablja, da pritrtilno odgovorimo na Gospodov klic, je mogoč v krščanskih občestvih, kjer je močno versko pričevanje, kjer je zavezanost evangeliju izražena z velikodušnim pričevanjem, kjer je močan čut za poslanstvo, ki ljudi vodi do celostne izročitve za Božje kraljestvo, ki je okrepljena s prejemanjem zakramentov, posebej evharistije, in gorečim molitvenim življenjem. »Zato da molitev razvija očiščujočo moč, mora biti z ene strani povsem osebna, soočenje moje osebe z Bogom, živim Bogom. Z druge strani pa jo morajo vedno znova voditi in razsvetljevati velike molitvene besede Cerkve in svetnikov, bogoslužna molitev, v kateri nas Gospod vedno znova uči prav moliti« (Rešeni v upanju (Spe Salvi), 34).

Globoka in stalna molitev daje rast veri krščanskega občestva in stalno prenovljeno gotovost, da Bog svojega ljudstva nikoli ne zapusti in da ga podpira s poklicanostjo v posebne poklice – v duhovništvo in Bogu posvečeno življenje. Posebej poklicani tako lahko predstavljajo znamenja upanja za svet. Duhovniki in redovniki so poklicani, da se brezpogojno izročijo Božjemu ljudstvu v službi

ljubezni do evangelija in Cerkve, v služenju s trdnim upanjem, ki lahko pride samo iz odprtosti Božjemu. S pomočjo pričevanja o svoji veri in z apostolsko gorečnostjo jo lahko prenašajo posebej na mlajše generacije, z močno željo velikodušno in takoj odgovoriti Kristusu, ki jih kliče, da bi mu sledili bolj od blizu. Kadar koli Jezusov učenec sprejme Božji klic v duhovništvo ali posvečeno življenje, smo priča enemu od najbolj zrelih sadov krščanskega občestva, ki nam s posebnim zaupanjem in upanjem pomaga gledati v prihodnost Cerkve in njene predanosti evangelizaciji. To stalno zahteva nove delavce za oznanjevanje evangelija, obhajanje evharistije in podeljevanje zakramenta sprave. Naj pridejo torej duhovniki, ki bodo v celoti predani svojemu poklicu, naj vedo, kako mlade ljudi spremljati kot »sopotnike na potovanju«, naj jim pomagajo na življenjski poti, ki je pogosto vijugasta in zahtevna, spoznati Kristusa, ki je Pot, Resnica in Življenje (prim. Jn 14,6), naj jim pripovedujejo z evangelijskim pogumom, kako lepo je služiti Bogu, krščanskemu občestvu, posameznim bratom in sestram. Naj pridejo duhovniki, ki predstavljajo rodovitnost navdušene predanosti, ki daje občutek dovršenosti njihovim življenjem, ker je utemeljeno na veri vanj, ki nas je prvi vzljubil (prim. 1 Jn 4,19).

Prav tako upam, da bodo mladi, ki se jim dandanes nudijo številne površinske in kratkotrajne izbire, sposobni gojiti željo za to, kar je resnično vredno: za visoke cilje, za radikalne izbire in za služenje drugim v posnemanju Jezusa. Dragi mladi, ne bojte se mu slediti in hoditi po zahtevnih in pogumnih poteh usmiljenja in velikodušnega darovanja. Na ta način boste srečni v služenju, boste priče veselja, ki ga svet ne more dati, boste živeči plamen brezmejne in večne ljubezni, naučili se boste »spregovoriti o razlogih upanja, ki je v vas« 1 Pt 3,15!

papež Benedikt XVI.

Vatikan, 6. oktober 2012

3. velikonočna nedelja, 14. april 2013

Dragi bratje in sestre!

Danes začnemo teden molitve za duhovne poklice. Ta poziv k molitvi za duhovne poklice ni samo izraz današnje krize duhovnih, še posebej duhovniških in redovniških poklicev, ampak je naša trajna naloga. Jezus sam nam je naročil: »Prositate Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev, kajti žetev je velika, delavcev pa malo« (Mt 9, 37). Zato smo kristjani dolžni moliti in prositi Gospoda žetve, da pošlje zadostno število dobrih, zvestih in velikodušnih delavcev na njivo Božjega kraljestva.

Današnja nedelja nam daje kar nekaj spodbud pri tem poslanstvu.

1. Evangelij nas prestavi na obalo Galilejskega jezera. Peter in tovariši so se po Jezusovem vstajenju spet oprijeli ribolova. Toda sreča jim tokrat ni bila mila. Po celonočnem ribolovu so se vračali praznih rok. Na obali so zagledali človeka, ki jim je dejal: »Vrzite mreže na desno stran čolna in boste našli!« Niso ga prepoznali. To je bilo zanje še zadnje upanje, zato so pač poskusili. Ubogali so neznanca in že so zajeli toliko množico rib, da so se jim mreže kar trgale. Ob tem dogodku so neznanca prepoznali: »Gospod je!« Samo on more poraz spremeniti v zmago, samo on ima moč nad naravnimi silami tega sveta.

To je za nas prvi opomin: tudi mi navadno mečemo mreže samo na eno stran našega čolna, iščemo rešitve samo v eni smeri, delamo samo po svoji glavi in nismo navajeni poslušati nasvetov drugih, še najmanj pa Božjih nasvetov. Jezus pa tudi nam pravi: »Vrzite mreže na drugo stran! Iščite rešitve bolj v zaupanju vame, iščite z vero in

molitvijo in našli boste tisto, kar ste doslej s svojim trdom in prizadevanjem zaman iskali«. Jezus nas torej vabi k večjemu zaupanju vanj in v njegovo pomoč, ki je bomo deležni v veri vanj.

2. Presenečene učence je Jezus povabil: »Pridite jest!« Ponudil jim je kruh in ribo in jedli so skupaj z njim. To jih je še bolj utrdilo v prepričanju, da Jezus ni vstal le navidezno, ampak je resnično vstal v svojem telesu. To je bilo pomembno za utrditev vere učencev, da so lahko pozneje z vsem prepričanjem oznanjali: Kristus je vstal in mi smo priče tega vstajenja, »mi, ki smo z njim jedli in pili, potem, ko je vstal od mrtvih!« (Apd 10, 41).

Tudi za nas je življenjskega pomena, da se z Jezusom srečujemo pri njegovi gostiji, pri mašni daritvi, kjer nas Kristus hrani s kruhom svojega telesa in vinom njegove krvi. Samo ob takih srečevanjih z njim bomo tudi mi lahko utrdili svojo vero in bomo lahko, kakor apostoli, kljub neugodnim razmeram, z besedo, še bolj pa z življenjem pričali zanj, za našega, od mrtvih vstalega Zveličarja. In na njivi te vere bodo rasli tudi novi duhovni poklici.

3. To povelikonočno srečanje učencev z vstalim Gospodom pa je imelo še eno usodno posledico: Petra je Jezus preizkusil v ljubezni do njega. Kar trikrat ga je vprašal: »Simon, Janezov sin, ali me imaš rad?« Peter je zaslutil, da se v tem trojnem vprašanju skriva odgovor na njegovo trikratno zatajitev Jezusa na veliki četrtek. In Peter, ki se je običajno rad postavljal s svojo pripadnostjo Kristusu, je zdaj samo skromno in ponižno odgovoril: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad!« Jezus pa mu je brez očitkov dejal: »Pasi moja jagnjeta! Pasi moje ovce!« Kljub Petrovi krhkosti ga je postavil za pastirja svoji čredi, za voditelja novozaveznemu Božjemu ljudstvu. In prav to Učiteljevo zaupanje in odpuščanje je Petra notranje prenovilo ter ga naredilo za močnega, do smrti zvestega človeka, ki je pogumno prevzel krmilo Kristusove barke in jo popeljal na širna morja sveta.

To je Jezusova taktika, ko kliče nove in nove ljudi za pastirje svoje črede. Ne ozira se na njihove človeške talente, ne na pripadnost temu ali onemu stanu, zanj je pomembna samo vera in ljubezen

poklicanih. Kdor želi biti Kristusov učenec, mora biti pripravljen slediti Božjemu klicu, se Kristusa okleniti z vso močjo svoje ljubezni in mu slediti s trdno vero, tudi po poteh, na katera ga vodi trpljenje, kakor je Jezus dejal Petru ... Ko je nekoč celovški škof Kapellari vprašal nekega fanta, ali ne bi želel postati duhovnik, mu je ta odvrnil: »Če bi to postal, potem bi moral biti zaljubljen v Kristusa!« S tem je opozoril na temelj vsakega duhovnega poklica: zanj je potrebna ljubezen srca, ne modrost tega sveta! Vsak duhovni, še posebej duhovniški in redovniški poklic temelji na ljubezni do Kristusa, na življenjski pripadnosti njemu, na trdni veri v troedinega Boga! Če tega ni, se poklic izgubi, ali pa sploh ne zaživi!

V tem tednu, dragi bratje in sestre, se združimo v iskreni in zaupni molitvi ter prošnji, naj Bog izmed nas izbere zadostno število takih velikodušnih mladih ljudi, ki se bodo z vero in ljubeznijo oklenili Kristusa, v njegovi milosti prerasli svoje šibkosti in tako postali novi apostoli za današnji čas. Vztrajna molitev bo obrodila sadove! »Prositate in boste prejeli, trkajte in se vam bo odprlo« (prim. Mt 7, 7), nam zagotavlja Jezus. Iščimo torej takih fantov in deklet, prosimo zanje, trkajmo na Božje milostno Srce, da dá našemu narodu novih duhovniških in redovniških poklicev.

PROŠNJE

Gospod Jezus, ti sam nas spodbujaš naj prosimo nebeškega Očeta za nove duhovniške in redovniške poklice. Zaupajoč tvojemu usmiljenju te iskreno prosimo:

1. Gospod, prosimo za našega svetega očeta, daj mu moči, da bo varno vodil sveto Cerkev skozi preizkušnje današnjega sveta.
2. Prosimo za duhovnike in redovnike, naj zvesto živijo svoj duhovni poklic, da bodo ljudem priča trdne vere in ljubezni do Kristusa.
3. Prosimo za redovnice, naj radostno izpolnjujejo svoje poslanstvo zveste ljubezni do Kristusa in velikodušne ljubezni do ljudi.

4. Prosimo za naše družine, naj v krščanskem duhu vzgajajo svoje otroke, da se bodo tudi radi odzvali Kristusu, če jih ta pokliče v svojo službo.
5. Prosimo za našo mladino, naj raste v krščanskih krepostih, posebno v veri in ljubezni do Boga in do bližnjih.
6. Prosimo tudi za naše rajne duhovnike, redovnike in redovnice, ki so nam s svojim predanim življenjem posredovali vrednote krščanske vere, naj uživajo večno plačilo v nebesih.

Jezus Kristus, Božji Sin in naš Odrešenik, usliši prošnje svojega ljudstva. Daj nam novih, dobrih in velikodušnih duhovnih poklicev, da se bo Tvoje veselo oznanilo širilo med našim narodom in rodilo sadove verske obnove. Ki živiš in nas ljubiš vekomaj. Amen

Ponedeljek, 15. april 2013

V molitvi in prošnji Bogu, se v bomo še posebej v tem tednu molitve in prošnje za nove duhovne poklice, zatekali k Bogu, da bi nam poslal novih delavcev na svojo žetev. V Gospodovem vinogradu je veliko ljudi, ki hrepeni po dobrih in zvestih duhovnikih. Danes nas tako navdihuje diakon Štefan, človek, »ki je *bil poln milosti in moči in je delal velike čudeže in znamenja med ljudmi*«. Mož močne vere, trdnega upanja in dejavne ljubezni, s katero je služil v diakonski službi. In to je želja vseh nas, da bi najprej sami bili takšni, nato pa, da bi Gospod naredil takšne mlade fante in dekleta, ki bi jih poklical, da bi se podarili z dušo in telesom Bogu, ki jih je ustvaril in naredil, da bi se razdajali za druge. Življenje naših mladih pa je včasih ravno takšno, da gredo preko mnogih ovir in preizkušenj (v šoli, na cesti, v jedilnicah, ko molijo pred obroki, idr.), da svoje vere skoraj ne upajo več pokazati, kajti s tem ravno ne bi radi ovirali okolice. Diakon Štefan je želel biti brez pomislekov orodje v Gospodovem vinogradu. Ni se ustrašil nobenih ovir, njega je gnalo, da je pričeval kjerkoli se je pojavil. K temu smo poklicani mi vsi tudi naši mladi, ki se dnevno srečujejo s predsodki družbe, v kateri se nahajajo, zato je naša molitev danes še posebej pomembna, da bi mladi zmogli prestati vse te preizkušnje. Kajti ko ima človek moč, da to preizkušnjo prestane, se pojavi nagovor Gospoda, ki marsikoga pokliče tudi v svoj vinogradu. Zelo pomembno pa je, da se takšni mladi skupaj povežejo, kajti Jezusovi učenci so želeli biti z Jezusom, kar nam pokaže tudi današnji evangelij. Še večja pa je bila želja množice, ki so Jezusa začeli iskati. Bili so žejni in lačni njegove navzočnosti, kakor mnogi današnji mladi, ki pa niti ne vedo kje iskati, ali pa so se od njega oddaljili; želeli bi biti z Jezusom dokler se godi vse dobro, ko pa pride kakšna preizkušnja, pa več ne

zberejo poguma in se tako ustrašijo pred njim. Dragi prijatelji, naša molitev in tiha osebna daritev naj bo usmerjena v to, da bi vse ljudi, ki se odločajo, da bi stopili na pot za Njim podprli in prosili Gospoda, da jim podari moči in poguma kakor apostolu Štefanu, da bi lahko odgovorili na ta življenjski izziv, ne pa, da bi se ustrašili in od njega pobegnili. Predvsem pa je pomembno, da jih pri vsem njihovem iskanju podpremo z našim osebnim zgledom in krščanskim pričevanjem, kajti »besede mičejo, vzgledi pa vlečejo«. Ravno ta zgled se kaže v Jezusovih besedah: »Ne iščete me zato, ker ste videli znamenja, ampak ker ste jedli kruh in se nasitili«. Besede iz božjih ust so kruh s katerim se nasitimo, pomembno pa je, da ta kruh, ki ga prejmemo mi, posredujemo tudi naprej ter tako naše besede in predvsem dejanja postanejo kruh za ljudi, ki od nas pričakujejo, da smo priče vstalega Gospoda v svetu. Mladi potrebujejo tega kruha Božje besede, kakor tudi življenjskega pričevanja, dajmo jim ga tudi v tem letošnjem letu, ko še na poseben način obhajamo Leto vere, k temu pa nas spodbujata tudi sinoda o novi evangelizaciji in krovni dokument »Pridite in pogledjte«.

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

V molitvi in prošnji za nove duhovne poklice se obrnimo k dobremu Bogu, da bi nas uslišal in Cerkvi podelil nove duhovne poklice.

Gospod prosimo te za papeža, vse slovenske škofe, duhovnike in diakone,

- da bi z življenjskim zgledom in molitvijo pričevali za sveto Cerkvev.

Gospod prosimo te za nepregledno množico, ki jih teža sveta potiska k tlom, v brezizhodnost

- naj prisluhnejo resnici, da je človeško bitje ustvarjeno po Božji podobi za večnost; naj se obrnejo k tebi in najdejo v tebi svoje dostojanstvo ter pustijo, da jih ti nasitiš.

Gospod prosimo te za majhno število tistih, ki množici ubogih in zatiranih deli tvoj kruh

- da bi ne obupali, kot tudi nanje pritiska svet in ko zlo na videz premaguje dobro; naj jih tvoja beseda spodbuja, da je vredno iti za teboj do konca.

Gospod prosimo te za vse tiste, ki se v svoji zaverovanosti v zemeljske dobrine počasi prebujajo in hrepenijo po drugačnem kruhu

- da bi se odprli za resnico o sebi in ponižno sprejeli pomoč tistih, ki jim lahko pokažejo pot do odgovora.

Gospod prosimo te za vse tiste, ki so končali svoje življenje na zemlji

- da bi mogli v objemu tvoje ljubezni do dna nasititi svojo dušo in potešiti hrepenenje po tebi v novem Jeruzalemu, kjer se bo uresničil tvoj načrt s človekom.

Vsemogočni Bog, ko te prosimo za kruh življenja, naj se zavedamo, da nam bo dano vse, tudi kruh za telo, če te bomo prosili za eno potrebno – za vero v Jezusa Kristusa, ki je kruh večnega življenja, in živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Torek, 16. april 2013

Ob godu Bernardke Lurške se nehote ustavimo ob njenem življenju, veri, zvestobi in služenju. Vprašamo se, kakšen načrt je imel Bog z življenjem tega mladega dekleta?

11. februarja 1858 se je štirinajst letni Bernardki v Massabiellski votlini prvič prikazala presveta Devica Marija. V votlini je zagledala v belo oblečeno Gospo. Obleko je imela belo, njen pas pa je bil sinje barve. Med prsti na nogah je imela zlato rožo, iste barve je bil tudi rožni venec. Nato se ji je Gospa prikazala še sedemnajstkrat. Gospa jo je pri prikazovanjih učila moliti, spodbujala k molitvi in pokori za grešnike, ji razodela tri skrivnosti. Med prikazovanji je Gospa dejala Bernardki: »Obljubim ti, da te bom naredila srečno ne na tem svetu, temveč na onem«, in spet: »Moli za grešnike!« - »Pokora, pokora, pokora!« Na praznik Gospodovega oznanjenja, 25. marca 1859 je Bernardka vprašala Gospo, kdo je ona, in Gospa ji je odgovorila: «Jaz sem Brezmadežno spočetje.»

Bernardka ob prvem prikazanju ni zbežala in tudi pri naslednjih ne. Oprezno je opazovala nenavaden dogodek, pozorno prisluhnila sporočilom. Kljub zastraševanju, nasprotovanju, poniževanju in trpinčenju od nekaterih ljudi, ki so hoteli preveriti, ali je Bernardkino pričevanje resnica ali prevara, Bernardka ni klonila. Cerkevne in posvetne oblasti ter različne komisije so Bernardko zasliševale in jo preizkušale, a ona je vedno odgovarjala enako in v miru. 18. januarja 1862 je komisija sporočila: «Prepričani smo, da je prikazovanje nadnaravno in da je Gospa, ki jo je videla Bernardka, presveta Devica Marija.»

Bernardka je kasneje postala redovnica. 16. aprila 1879 je umrla med molitvijo rožnega venca, stara komaj 35 let.

Bernardka je v svojem kratkem zemeljskem življenju v ljubezni, zvestobi in predanosti služila Gospodu. Bila je čudovito Božje orodje. Po njenih besedah smo prejeli razodetje o Marijinem brezmadežnem spočetju, razodetje, da je kraj prikazovanj v Lurdu milostni kraj, kjer Bog ljubezni, dobrote in usmiljenja po priprošnji presvete Device Marije deli obilje dušnega in telesnega zdravja, da so molitev, post in pokora neprecenljiva dela ljubezni.

V tednu molitve za duhovne poklice še z večjo vnemo molimo za nove duhovne, redovne in misijonske poklice. Čas v katerem živimo potrebuje duhovnike, redovnike, redovnice, misijonarje in misijonarke, ki bodo sedanjim in prihodnjim rodovom prinašali veselo oznanilo, Boga ljubezni, dobrote in usmiljenja. Kakor je bila v tistem času Bernardka učinkovito Božje orodje, je lahko danes to vsako dekle, ki zasliši in začuti v sebi Božji klic, povabilo k sodelovanju pri Božjem odreševanju sveta. Vsako dekle, ki se odloči za posvečeno življenje v neki redovni skupnosti, lahko tako kot Bernardka posreduje Božje sporočilo svetu, lahko z darovanjem, molitvijo in dobrimi deli spreminja svet, mu vdahne oživljajočega Duha. Največja potreba današnjih ljudi je srečati na svoji poti človeka, ki jim bo prinesel največji dar; oživljajočega Duha, Boga ljubezni, usmiljenja in dobrote.

Biti prinašalec živega Boga v življenje današnjega človeštva ni lahko. Zato je potrebno veliko naporov, ljubezni, žrtev, odpovedi, darovanja ... Toda, ko to delaš in živiš v svojem najglobljem prepričanju, da si samo orodje v Božjih rokah, da si samo odsev Njega, ki nas neskončno ljubi in v katerem vse premoreš, spoznavaš, da je tvoje življenje izpolnjevanje Božje volje. Božja volja pa je, da bi vsi prišli do spoznanja resnice in se zveličali.

PROŠNJE

Bratje in sestre, Bog nas vedno znova kliče k življenju, ki je vredno Kristusovega evangelija. Da bomo z večjo pripravljenostjo poslušali Božji klic, zaupno prosimo:

1. Gospod, razsvetluj pastirje Cerkve, da bodo z besedo in zgledom razodevali svetu tvojo ljubezen, dobroto in usmiljenje.
2. Gospod, naj po zgledu sv. Bernardke radi prisluhnemo tvoji besedi, po njej živimo in jo z besedo in življenjem razodevamo svetu.
3. Prosimo za mlade, ki v svojem srcu slišijo klic v duhovništvo, ali posvečeno življenje; daj jim notranje moči in poguma, da bodo odgovorili na tvoj klic in zvesto hodili za teboj.
4. Gospod, sprejmi naše trpljenje, posebno še trpljenje naših bolnikov, da bodo iz teh žrtev zreli novi duhovniški, redovniški in misijonarski poklici.
5. Gospod, prosimo te za vse rajne molivce za nove duhovne poklice; naj bodo deležni tvojega usmiljenja in bogatega plačila za širjenje in rast Božjega kraljestva tukaj na zemlji.

Bog naš Oče, po priprošnji zveste in ponižne služabnice sv. Bernardke Lurške, sprejmi te naše prošnje in nas usliši, po Kristusu našem Gospodu.

Sreda, 17. april 2013

Bratje in sestre! Na naše obzorje teh, ki se danes ponujajo za vir življenja vstopa v današnjem evangeliju tudi Jezus. Zase pravi, da je tisti, ki nasiti, tisti v kogar vera nas bo odžejala. Lakota in žeja predstavljata tisto potrebo v življenju, sreči in polnosti, ki se jo človek nenehno trudi potešiti. Nobena želja se ne zdi bolj pomembna kakor ta. Zato učlovečeni Bog skuša učinkovito odgovarjati na to človeško potrebo.

Je pa v iskanju rešitev za človekovo lakoto človek tudi sam nenehno aktiven. Išče svoj kos kruha, udobja tu na svetu in za vse to uporablja svoje moči. Gospod pa nam daje oči in razum, da bi spoznali, kateri kruh pa je tisti, ki vodi k bistvenemu – tistemu, ki mi daje življenje. Za takšno razločevanje je potrebna molitev in odnos z Bogom. Danes se nam lahko kaj hitro zgodi, da v naglici, ki jo živimo, poiščemo druge vrste kruha in z njimi drugačnega gospodarja, ki pa daje le ponaredke – kruh, ki je zgolj za trebuh, človek pa ob njem vse bolj strada in izčrpava svoje moči. Hrepenenje po zgolj okusnem in široko urezanem kosu kruha lahko zamenja hrepenenje po skromni in tanki beli hostiji in poslušanju Božje besede. To je skušnjava, ki stori, da Boga težko poslušamo, ga uživamo, a težko verujemo.

A Jezus prihaja med nas zato, da ne izgubi nič od tega, kar mu je dal Oče, ne glede na naše odločitve, kakšen kruh si želimo, po čem hrepenimo. Prihaja po svoji besedi in po zakramentih, da bi v nas zbudi tisto lakoto, ki jo lahko On poteši in edina lahko dá človeku mir, zadovoljstvo. Da zmore priti do nas pošilja med svoje brate in sestre duhovnike, ki ga lahko prikličejo na oltar. Preko njih skrbi, da kruha življenja v naši sredi ne zmanjka.

Molitev za te, ki jih je Bog poklical in jih še kliče v svojo službo ni le poljubna pobožnost, temveč uresničevanje Božjega naročila, naj molimo, da Bog pošlje delavcev na svojo žetev (Lk 10,2). Preobilja delavcev v Božjem vinogradu tudi v naši deželi ne izkušamo, zato smo poklicani, da se v to delo vključimo po svojih močeh. Naj nas še trenutno obilje delivcev svetih skrivnosti ne uspava, da nam res nikoli ne bo potrebno trpeti lakote bo Božjem kruhu.

V skupnih prošnjah se obrnimo k Jezusu in ga prosimo:

1. Za našega papeža, da bo modro vodil zaupano mu Božje ljudstvo in svetu kazal, da je biti kristjan tisti način bivanja, ki je za človeka najbolj naraven in osrečujoč.
2. Za škofo in duhovnike, da bodo z novo gorečnostjo do Boga prežarili svoja življenja in takšni ogreli za veselo oznanilo tudi druge.
3. Za družine, da bodo postale okolje, kjer bodo lahko tisti, ki so poklicani z veseljem odgovarjali na Božje povabilo v duhovniški, redovniški ali misijonski poklic.
4. Za mlade, ki so poklicani v Božjo službo, da bodo deležni molitvene in človeške podpore v njihovih dvomih.
5. Za vse rajne oznanjevalce in tiste, ki jih je oznanilo doseglo, da se bodo večno veselili pri Bogu.

Gospod Jezus, vse te prošnje izročamo Tebi, ki prihajaš z nebes na naš oltar. Prosimo usliši nas, ki živiš in kraljuješ vekomaj.

Četrtek, 18. april 2013

V apostolskih deli beremo, kako so dvanajsteri apostoli izbrali sedem uglednih mož, ki naj bi stregli pri mizi, oni pa se bodo posvetili molitvi in oznanjevanju besede. Danes smo v berilu iz Apostolskih del slišali o diakonu Filipu, ki se je po Božjem navdihu pridružil dvorjanu etiopske kraljice Kandake, ki je bil pobožen človek, žal pa ne dovolj vešč, da bi razumel preroka Izaija. Diakon Filip mu je razložil, da gre v bistvu za povezavo z Jezusom in njegovim veselim oznanilom. Dvorjan je bil tako navdušen, da je takoj prosil za krst. Bil je na delu Sveti Duh. In Filip, čeprav diakon je poln Svetega Duha še naprej oznanjal blagovest.

Kdor je poln Božjega duha ne more, da ne bi sledil Božjemu klicu in oznanjal. Tak je bil diakon Filip. Tudi dvorjan etiopske kraljice je bil odprt za oznanilo, zato se je tudi dal krstiti in postal eden od tistih, ki so veselo oznanilo širili naprej.

Ko v tem tednu premišljujemo o duhovnih, še posebej o duhovniških poklicih in molimo zanje, ne moremo mimo resnice, da sta za poklic potrebna dva: Gospod, ki kliče in tisti, ki je poklican. Mnogi so poklicani, a malo jih je, ki slišijo. Predvsem so odprti za Božji klic tisti, ki so po molitvi in drugih zakramentih v «navezi» z Bogom. Ti tudi veliko bolj čutijo, kaj jim pomeni sv. mašna daritev in predvsem združenje z Jezusom v svetem obhajilu. Lažje tudi razumejo, da so za širjenje veselega oznanila potrebni oznanjevalci in za delitev zakramentov potrebni delivci, to so duhovniki.

Letošnje vodilo se glasi: Duhovni poklici - znamenje upanja, utemeljenega na veri. Zato so tisti duhovni poklici v polnem pomenu besede znamenje upanja za nas vse, ki izhajajo iz osebne izkušnje vere.

V današnjem evangeliju Jezus pravi: «Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj!» Jezus prihaja med nas pri sveti mašni daritvi, ko duhovnik izgovarja Jezusove besede: «Vzemite in jejte, ... vzemite in pijte ...!» Za to, da pride Jezus med nas, so nam potrebni duhovniki. Zato je prav, da molimo za no nove oznanjevalce evangelija, predvsem za nove duhovniške poklice. Na ta način bomo izpolnjevali Jezusovo naročilo: «To delajte v moj spomin!»

PROŠNJE VERNIKOV

Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa in naš Oče, tvoja volja je, da ima vsak, ki pride k tvojemu Sinu in vanj veruje, večno življenje. V veri in zaupanju prihajamo k tebi in te prosimo:

1. Pri krstu smo postali tvoji ljubljene otroci.
 - Pomnoži v naših srcih vero, upanje in ljubezen.
2. Etiopski dvorjan ni razumel, ko je bral Sveto pismo. Razložil mu ga je diakon Filip.
 - Pošlji nam dobrih oznanjevalcev in razlagalcev tvoje Besede.
3. Prvi in temeljni zakrament je sveti krst. Tedaj smo postali Božji otroci.
 - Naj vedno bolj raste v nas ta zavest dostojanstva božjega otroštva.
4. Jezus je dejal: Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes.
 - Pomagaj nam, da bomo ta «kruh» uživali s čistim srcem in gorečo ljubeznijo.
5. Gospod, ti vedno znova kličeš nove delavce «na svojo žetev».
 - Pokliči jih tudi v našem slovenskem narodu, saj jih tako pri-manjkuje.

Nebeški Oče, v Jezusu Kristusu si nas pritegnil k sebi. V njem si nam razodel ves načrt svoje ljubezni do nas, v njem nam daješ prav to, po čemer hrepenimo, kruh večnega življenja. Iz njega naj živimo, danes, jutri in vekomaj. Amen

Petek, 19. april 2013

»Bil pa je v Damasku neki učenec, po imenu Ananija...« Branje današnjega dne nam spregovori o spreobrnjenju in o duhovnem spremljanju apostola Savla. Posebno mesto v življenju Savla je imel učenec Ananija, ki je Savla sprejel, nanj položil roke in mu pomagal na začetni poti vere v Kristusa.

Duhovni poklic je tudi poklic duhovnega spremljanja. Današnji človek se izgublja v svetu potrošništva ali v revščini modernega življenja. Ta revščina je lahko materialna, bolj pogosto pa je duhovna. Izguba veselja do življenja, izguba smisla in črnogledost so zelo pogosti pojavi. Človek potrebuje duhovno oporo. Potrebuje nekoga, ki ga bo sprejel, si zanj vzal čas in mu pomagal na poti vere. Potrebuje nekoga, ki mu bo odpiral obzorje večnosti.

Ananija je skupaj s Savlom molil. Molitev smo danes naredili za zelo zasebno dogajanje. Nekako nimamo moči, da bi skupaj molili. Vedno manj je družinske molitve. Težko najdemo moč, da bi molili z nekom, ki je v stiski, ali z nekom, ki išče pravo pot življenja. Duhovni poklic je namenjen prav duhovnemu spremljanju v molitvi. Duhovnik vsak dan moli brevir za župljane. Redovniki in redovnice molijo brevir in druge molitve prav tako za vse s katerimi se srečujejo. Tudi v drugih duhovnih poklicih je želja, da bi vsak molil za sebi izročene: katehistinja za otroke in starše, voditelji raznih skupin za vse, ki so v skupinah. Nekaj zelo pomembnega je molitev drug za drugega. Sam imam izkušnjo, koliko meni pomeni, ko s svojim spovednikom skupaj moliva. Že nekaj časa vsako večje dogajanje v župniji zaupam v molitev redovnicam in molitvenemu občestvu naše župnije. Opažam, da se v župniji marsikaj spreminja. Bog je na delu.

V našem molitvenem občestvu že leta molimo za svetost duhovnikov in za nove duhovne poklice. Ko sem prišel v župnijo, je bila ta vera zelo goreča, saj smo takrat imeli bogoslovca. Bogu hvala za nov duhovni poklic.

Duhovni poklic je klic. Poleg vseh sposobnosti za delo in pravega namena zanj je potreben Božji klic. Nihče se ne more sam postaviti na to mesto. Bog kliče tudi danes. Molimo, da bi bilo tudi danes dovolj duhovnih spremljevalcev, dovolj Ananijev, ki bodo znali spremljati vsakega, ki išče Boga in znali vsem poklicanim v duhovni poklic utrjevati njihovo poklicanost.

Drage sestre in bratje. Prosimo nebeškega Očeta, gospodarja setve in žetve, naj posluša naše prošnje:

1. Prosimo za papeža, škofe, duhovnike, redovnike in redovnice. Navdaj jih z gorečnostjo za rast Božjega kraljestva med nami.
2. Prosimo za vse, ki vodijo našo državo, da bi znali prav ceniti delo za človeka, ki ga opravlja Cerkev.
3. Prosimo za mlade, da bi kljub slabim zgledom današnjega sveta ostali verni in bi bili pripravljeni zastaviti svoje življenje za Kristusa.
4. Prosimo za vzgojitelje, da bi bili kot Ananija potrpežljivi in verni spremljevalci vseh, ki danes iščejo Boga.
5. Prosimo za pokojne duhovnike, zlasti naše dušne pastirje. Nagradi jih z večno slavo v nebesih.

Gospod Jezus Kristus. Ti sam si rekel: »Iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo.« S to vero smo prosili po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Sobota, 20. april 2013

Jezus v današnjem evangeliju zelo jasno pove: »Toda med vami so nekateri, ki ne verujejo.« In zaradi nerazumevanje Jezusovih besed, zopet Jezus pove: »Po tistem je veliko njegovih učencev odšlo stran in niso več hodili z njim.«

Tudi danes so te Jezusove besede zelo aktualne in resnične. Ne moremo si zatiskati oči, da je tudi med ljudmi, ki se imajo za kristjane, veliko takšnih, ki ne verujejo v živo prisotnost našega Gospoda, ko ne morejo sprejeti resnice o Jezusovem vstajenju, ko ne morejo dojeti resničnost in moč božjega odpuščanja. In seveda, veliko učencev zapušča Jezusa in odhajajo, ker se jim zdi Njegov nauk pretežak. In sredi našega življenja ostajamo ljudje, prazni brez vere pa vendar iščoči božje Ljubezni. Kdo bo zmogel narediti korak, prisluhniti božjemu klicu in se odzvati na povabilo v hoji za Kristusom? Se morda tudi vsem poklicanim dogaja podobno kot prej omenjenim kristjanom? So morda pretežke Kristusove besede? Je morda premalo vere? Verjetno, vse to doživljajo mladi, ki slišijo klic – vabilo v duhovni poklic. Morda se nam zdi, da danes Gospod ne kliče mladih v duhovne poklice. Morda se zdi, da tega klica ni... Pa vendar, če dobro pogledamo okrog sebe, vidimo, da tudi danes, sredi tako, na trenutke pokvarjenega sveta, Gospod vabi in prosi: »Pridi, hodi za Menoj. Pridi in oznanjuj o Božji Ljubezni... » Skupaj s Petrom recimo: »Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Sveti od Boga! In v tej veri te prosimo, odpri srca mladim, da bodi odgovorili na tvoj klic! Odpri vrata srca vsem kristjanom, da nas bo vera tako prevzela, da bo naše vsakdanje življenje najboljše oznanilo o prisotnosti Boga v našem življenju.

PROŠNJE

V skupnih prošnjah se obrnimo na našega Boga in Gospoda ter prosim:

1. Gospod, prosimo te za svetega očeta, škofe, duhovnike, daj jim globoko vero in moč, da bodo s svojim življenjem oznanjevali evangelij.
2. Gospod, daj moč vsem tistim, ki jih kličeš v svojo službo, da bodo odprli svoje srce in se v popolnem zaupanju v Tvoje vodstvo podali na pot duhovniškega ali redovniškega življenja.
3. Gospod, pomagaj nam vsem kristjanom, da bomo s svojim življenjem pričevali o Tvoji pristnosti v našem življenju.
4. Gospod pomnoži in utrdi nam vero
5. Gospod, vsem bolnim daj upanje in vero, da si prisoten v njihovi težki situaciji
6. Gospod, našim župnijam podeli nove duhovne poklice

V se to prosimo Gospoda, ki živi in nas ljubi zdaj in vekomaj. Amen.

4. velikonočna nedelja – nedelja dobrega pastirja, 21. april 2013

50. SVETOVNI DAN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE

Današnja 4. velikonočna nedelja ali nedelja Dobrega pastirja, ki je istočasno 50. Svetovni dan molitve za duhovne poklice, je vrhunec Tedna molitve za duhovne poklice, ki smo ga začeli preteklo nedeljo in ga nadaljevali po naših župnijah, ko smo na mnogotere načine uresničevali Jezusovo naročilo: »Prositate Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev«(Mt 9,38). V teh dneh je bil na poseben način z nami upokojeni papež Benedikt XVI., ki je še pred svojim odstopom od Petrove službe za 50. Svetovni dan molitve za duhovne poklice napisal posebno poslanico z naslovom: »Duhovni poklici – znamenje upanja utemeljenega na veri«.

Vsebina poslanice nas povezuje z duhovnim dogajanjem Leta vere, ki ga obhajamo ob 50. obletnici 2. vatikanskega koncila, ki ga je začel papež Janez XXIII. in ga je dokončal papež Pavel VI. Že takrat se je Cerkev soočala s pomanjkanjem duhovnih poklicev, kar je papeža Pavla VI. vodilo k odločitvi, da se 4. velikonočna nedelja vsako leto obhaja kot Svetovni dan molitve za duhovne poklice. Koncilsko in pokoncilsko duhovno dogajanje je res prineslo duhovno pomlad, ko smo pri nas in po svetu doživeli pravi razcvet duhovnih poklicev, tako, da smo leta 1958 obnovili Bogoslovje in Teološko fakulteto v Mariboru in vse je kazalo, da bo ta obilna setev in žetev duhovnih poklicev v našem narodu rojevala trajne sadove. Temu pa žal ni bilo tako. Pri nas in po svetu se je vse močnejše uveljavljal način življenja in duhovni tokovi, ki niso naklonjeni

duhovnim poklicem. Vse to je vodilo k vedno bolj zaskrbljujočemu pomanjkanju duhovnih poklicev in vse več je župnij, ki nimajo več svojega rednega dušnega pastirja. Stanje se iz leta v leto slabša, ko starejši duhovniki omagujejo in odhajajo, mladih pa ni in je zato redno oskrbovanje župnij vedno težje.

1. Jezus je svojim učencem naročil, da morajo skrbno presojati znamenja časa (prim. Mt 16,3) in poslušati kaj govori Duh Cerkvam (prim. Raz 2,11). Upokojeni papež Benedikt XVI. v letošnji poslanici pravi, da je modro, da se ob tako težki preizkušnji v kateri se je znašla Cerkev, ozremo v zgodovino Božjega ljudstva, ki se je v vseh časih soočalo s podobnimi težavami. Velike preizkušnje je doživljal že očak Abraham, ki ga apostol Pavel postavlja za zgled, ko pravi, da je upal proti upanju in je postal nosilec Božjih obljub (prim. Rim 4,18), nosilec zaveze, ki se je v polnosti uresničila s prihodom in odrešenjskim delom Jezusa Kristusa, ko je sam klical svoje učence in v priliki o sejalcu in semenu povedal, da ta Božji sejalec vedno, tudi danes prihaja in kliče nove sodelavce na svojo žetev. Ta Božja setev je obilna (prim. Mt 13,3-9), seme pada na vse strani: problem pa je zemlja, tu so težave, ko seme pade na trda, izhojena in kamnita tla, med trnje, kjer ne more vzkaliti in obroditi sad. Prilika o sejalcu in semenu jasno pove, da je krivda na naši, na človeški strani, da so tu ovire, ki zavirajo Božjo rast. Pastorala duhovnih poklicev ima zato veliko nalogo, da odstrani ovire in tistim, ki jih Bog kliče in takih je veliko sredi med nami, pomaga, da bodo lahko odgovorili na Božji klic.

2. Katere so te okoliščine, ki pogojujejo in vplivajo na rast duhovnih poklicev. V teh dneh je v zbirki Cerkvini dokumenti števil. 137 izšla drobna knjižica, ki prinaša vrsto smernic in spodbud, ki naj pomagajo reševati problematiko duhovnih poklicev. Takoj na začetku ugotavlja, da je stanje zaskrbljujoče posebej na Zahodu, v tradicionalno krščanskih deželah: mlade Cerkve v Latinski Ameriki, Aziji in Afriki marsikje še ne čutijo tega problema in ponekod doživljajo pravi razcvet duhovnih poklicev. Zdi se, da smo najgloblje zašli v Evropi, kjer prevladuje kultura porabništva in brezbr-

žnosti do krščanske vere in vsega kar je Božjega. Tu se srečujemo z močnimi duhovnimi tokovi, ki vodijo k načinu življenja, kakor da Boga ni. S temi pojavi se je poglobljeno soočila škofovska sinoda o novi evangelizaciji v Rimu in z veseljem pričakujemo posinodalno spodbudo, ki bo spregovorila o teh vprašanjih. S temi vprašanji se sooča tudi krovni dokument Slovenskega pastoralnega načrta »Pridite in poglejte«, ki ugotavlja, da se pri nas porabniška kultura javlja še posebej v nezvestobi obljubam. Nezvestoba ali celo strah pred obljubami se opaža zlasti med mladimi, ki se vse težje odločajo in se vežejo, za poklic, za zakonsko življenje in tudi za duhovne poklice (prim PIP 36).

Ko molimo in delamo za duhovne poklice in gradimo okolje-kulturo poklicanosti, moramo računati s tem, da prevladujoča (s)miselnost današnjega časa vsiljuje prepričanje, da človek nima kakšnega posebnega poslanstva in poklica, še najmanj duhovnega poklica. Zato bomo v delo za duhovne poklice vključevali oznanilo,«da nas Bog kliče v življenje kot moške in ženske, da nas kliče v družine, v očetovstvo in materinstvo, pa tudi v posvečene oblike služenja skupnosti, ki se uresničuje v duhovništvu in redovništvu. Duhovnih poklice ne bo manjkalo, če bo moški rad mož in oče in ženska rada žena in mati in bo župnija odprta za animatorje, katehiste, liturgične sodelavce in voditelje malih skupin«(PIP78).

Katoličani v Sloveniji smo se tudi nekoliko našli neke prestrašenosti in negotovosti, ko se v družbi bojimo izpostaviti kot kristjani in izraziti svoje versko prepričanje (prim. PIP 37) in javno govoriti o duhovnem poklicu.

Rast duhovnih poklicev tudi hromi pretirana skrb za materialne dobrine, še posebej tam, kjer se tudi duhovniki, redovniki in drugi pastoralni delavci bolje počutijo in znajdejo v obnovi cerkvenih zgradb kakor pa v temeljnem poslanstvu Cerkve, ki je oznanjevanje, liturgija in diakonija (prim. Apd 6,4).

3. Kje je rešitev ? Papeževa poslanica za 50. Svetovni dan molitve za duhovne poklice in Slovenski pastoralni načrt »Pridite in poglejte« vidita rešitev v ponovnem odkritju Božje ljubezni, ki se

nam razodeva v Jezusu Kristusu. Treba se je vrniti k izvirom (prim. PIP69-75) Duhovni poklici se rojevajo, rastejo in obrodijo sadove tam, kjer se omogoča živi stik, osebno srečanje z Jezusom Kristusom. Upokojeni papež Benedikt XVI. pravi, da mora biti to srečanje z Jezusom tako močno, da smo prevzeti, naravnost očarani od Jezusovih besed in dejanj, da med mnogimi drugimi glasovi slišimo Njegov glas in nas dohiti in prevzame izžarevanje Dobrote in Ljubezni, ki prihaja od Njega. Takrat se začutimo objeti in nagovorjeni do te mere, da želimo ostati z Njim, kakor učenca v Emavsu (prim. PIP 7o). Tu se rojevajo duhovni poklici.

Molitev za duhovne poklice je tista pot, ki omogoča to srečanje, to očaranost z Jezusom, moč, ki je potrebna, da znamo plavati tudi proti toku

Bratje in sestre v Kristusu!

Letošnji jubilejni, 5o. svetovni dan molitve za duhovne poklice naj zato ohranja in poživlja vse obstoječe oblike molitve in dela za duhovne poklice. V imenu pastirjev Cerkve v Sloveniji se lepo zahvalim vsem apostolom in nosilcem pastorale duhovnih poklicev, še posebej Škofijskim centrom in Molitvenim zvezam za duhovne poklice. Naj naša molitev spremlja Bogoslovje in Teološko fakulteto v Ljubljani z oddelkom v Mariboru in vse druge ustanove, ki pomagajo mladim na poti k živi in dejavni veri. Ko ohranjamo in preverjamo prehojena pota, moramo istočasno skrbno presojudati in odgovarjati na znamenja časa, da bomo podobni »gospodarju, ki prinaša iz svojega zaklada novo in staro«(Mt 13,52).

+*Stanislav Lipovšek*,
celjski škof

PROŠNJE:

Bratje in sestre, Jezus, dobri pastir skrbi za Cerkev. Zato nam naroča, naj prosimo gospodarja žetve, da bo poslal delavce na svojo žetev. Polni zaupanja na dan duhovnih poklicev prosim:

1. Gospod, ti daješ svojim večno življenje, daj, da jih nihče ne bo iztrgal iz tvoje in Očetove roke.

2. razsvetluj papeža, škofe, duhovnike in redovnike, da bodo s svojim navdušenim in veselim delovanjem pravi oznanjevalci evangelija.
3. Pomagaj vernim družinam, da bodo ustvarjale takšno družinsko okolje, kjer bodo lahko rasli duhovni poklici.
4. Podpiraj fante in dekleta, ki v naši župniji čutijo veselje do duhovniškega ali redovniškega poklica, da bodo imeli dovolj poguma in stopili na pot poklicanosti.

Dobri pastir, blagoslovi naše družine, da bodo iz njih prihajali našemu narodu duhovniki, redovniki in redovnice, ki bodo z besedo in življenjskim zgledom oznanjali evangelij, veslo oznanilo srečanja s teboj, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

Po najlepši biser!

ZA KATEHETA

1. Razmišljanje o temi

Ko danes mladi razmišljajo o svoji življenjski poti praviloma nikoli ne vključijo možnosti izbire duhovnega poklica. Le zakaj bi jo, ko pa v tem materialnem svetu vendar nihče več ne ceni te službe? Mladi si seveda želijo biti predvsem cenjeni, spoštovani. In tako se zgodba zaključi še preden se začne. Gospod pa kliče in vabi. Čaka, da bomo prepoznali resnične bisere, da bomo pripravljene prodati vse in jih kupiti. Izhodiščna točka dela za duhovne poklice bi torej lahko bilo prepoznavanje dragocenosti te službe. Vedenje, da ne gre le za neomejeno služenje drugim, ampak da je nagrada, ki jo obljublja Gospod vredna več kot vse drugo. Nebeško kraljestvo je lesketajoči se biser, ki bi brez dvoma privabil vsakega kupca, a ga je nemamost greha uspešno zakrinkala. Glavni cilj kateheze je torej vzbuditi ustrezno vrednotenje Gospodovega klica, da mu bodo mladi želeli prisluhniti. Le tako se bodo sploh zmožni odzvati.

3.Sveto pismo: Mt 13, 44-46

Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu na njivi, ki ga je nekdo našel in spet skrnil. Od veselja nad njim je šel in prodal vse, kar je imel, in kupil tisto njivo. Nebeško kraljestvo je tudi podobno trgovcu, ki išče lepe bisere. Ko najde en dragocen biser, gre in proda vse, kar ima, in ga kupi.

4.Pripomočki:

- skrinja (zaklada), v njej pa skrbno izbrana podlaga
- lep biser, prekrit s plastjo navadnega, umazanega kartona

- nekaj izdelanih biserov iz navadnega kartona
- pisalo in raznobarvni papir (za vsakega udeleženca)
- meditativna glasba

KATEHEZA

1. Vstopno mesto

Pozdravljeni. Danes vas najprej povabim, da se umirimo. Katehet pripravi glasbo in tudi sam sledi navodilom: usedemo se vzravnano, obe stopali položimo na tla, roke najprej sprostimo, da kar padejo, nato jih počasi dvignemo visoko nad glavo, zaokrožimo in jih počasi položimo v svoje naročje. Ena dlan je v drugi in tako naj počivata. Ramena so sproščena, vrat ni nič napet, počasi zapremo oči. Poslušam svoj dih. Sosed me ne moti, on razmišlja zase. Jaz slišim le svoj vdih in izdih. Počasi diham. Poslušam se. Oči so zaprte. Katehet skupino nekaj trenutkov pusti v takšnem stanju, vmes brez ropota pripravi barvne papirje in pisala. Nato nadaljuje: Medtem ko počasi diham, pomislim, kaj si v življenju najbolj želim. Kaj sam najbolj cenim? Si najbolj želim družine? Si najbolj želim dobre službe? Mi je najbolj pomembno moje zdravje? Morda prijatelji? Česa si v življenju najbolj želim? Izberem si le eno področje. Le eno stvar. Nekaj trenutkov tišine. To, kar si najbolj želim, je zame moj zaklad. Moj biser. Nekaj čudovitega! Kaj vse bi dal, da bi to imel? Nekaj trenutkov tišine. Prav res: kaj vse bi dal? Pomislim. Kaj sem pripravljen dati za svoj zaklad? Nekaj trenutkov tišine. Rad bi imel najlepši biser. Mislim, da sem ga našel. Pa sem ga res? Še vedno imam zaprte oči. V mislih pogledam še na druge bisere. Pomislim: je moja želja res prava? Sem res prepričan, da sem našel najlepši biser? Nekaj trenutkov tišine. Počasi odprem oči. Usta so še vedno zaprta. Pretegnem roke. Jih stresem. Pa noge. Pomigam tudi z vratom. Pred seboj vidim barvni papir. Ena barva mi je gotovo bolj pri srcu od drugih. Vzamem list tiste barve, ki me v tem trenutku najbolj nagovarja, in pisalo. Na vrhu lista v sredino narišem biser. Vanj zapišem, kaj sem v tem razmišljanju prepoznal za svoj zaklad. Nekaj trenutkov tišine. Ko končam, drugje po listu razpo-

redim manjše bisere in vanje vpišem tisto, kar menim, da so sicer tudi biseri-moje želje, a nekoliko manjši od izbranega. Nekaj bisero-rov pustim praznih. Katehet spremlja dogajanje in katehizirancem pusti dovolj časa, da končajo misli, ne pa več.

2. Oznaniilo

Ko katehiziranci končajo z delom, jih katehet povabi, da odložijo pisala in liste obrnejo ter jih pustijo pred seboj. Pokaže jim pripravljeno skrinjo. Tudi jaz si želim svoj biser. Nekaj, kar cenim, kar mi veliko pomeni. Pravzapravi želim najti najlepši biser. Samo takšen si zasluži mesto v moji posebni skrinji. A iskanje je naporno. Najlepši zakladi so danes skriti. Katehet pred seboj razkrije vse bisere. Dviguje enega za drugim: le kateri je pravi? Le kateri me bo zares osrečil? Pa ne le za danes - le kateri biser prinaša srečo za vselej? Nekaj trenutkov tišine. Težko je. Odločitev je težka. A vem: če bi našel pravi zaklad na njivi, bi ga spet skril. Hitro bi šel in prodal vse drugo, kar imam in kupil tisto njivo. Ali pa, če bi našel en zares dragocen biser. Šel bi in prodal vse, kar imam ter ga kupil. Ja, kaj vse bi naredil za pravi biser! Takšen, ki bi me osrečil ... nekaj trenutkov tišine. Katehet dvigne enega od ,navadnih‘ bisero-rov. Naj izberem tega? Najbolj bo, da raziščem. Katehet odloži bisere predse. Skrbno jih pregleduje, otipa, nakar najde pravega in ga odvije navadnega papirja. Pravi biser! Vse druge dam proč, da ta biser ne bo izgubil leska. Vsega ne morem imeti, to vem. Našel pa sem biser, ki je najlepši. Katehet da druge bisere proč, izbranega pa položi v pripravljeno skrinjo. Ja, če najdeš svoj biser, greš in prodaš vse, kar imaš in kupiš ta biser.

V današnjem svetu je pred nami cela paleta bisero-rov. Nekateri menijo, da je najlepši biser uspeh v glasbi, drugi, daje najlepši biser družina, tretji si najbolj želijo znanstvenega napredka, nekateri pa so najlepši biser odkrili v duhovnih poklicih. Ja, res je: na prvo besedo se ne sliši prav nič mamljivo. Duhovni poklici - razdanje drugim, služenje Bogu. A vendar; to je le maska današnjega časa. S svojim načinom življenja smo zapackali biser duhovnih poklicev, da sploh ne vidimo več njegove lepote. Ta pa ostaja. Skrita je, tako kot

je bil moj biser skrit pod videzom povprečnosti. Duhovni poklici - čudovit biser. Biser, ki prinaša srečo. Prinaša večno srečo. Nebeško kraljestvo. Vem, kaj mislite: Gospodu naj sledim? Vse drugo naj pustim?! Družino, kariero, uspeh, mogoče celo slavo, denar ... vse to naj bi pustil, da bi vzel ta biser? Je res toliko vreden? Je? Kaj pa, če je? Kariera, uspeh, denar in še kaj so minljive reči. Če ne prej, se končajo, ko se konča življenje. Jezus pa ponuja več. Večno življenje. Večji biser. Poslušaj. Morda ga je pripravil tudi zate. Si res dobro prisluhnil? Morda vabi tudi tebe. Morda je tudi tebi na njivi zakopal zaklad. Kaj boš storil? Boš šel in prodal vse drugo? Ne? Torej boš pustil zaklad, največji zaklad sredi njive in trgoval z manjšimi biseri? Si ne upaš? Ne verjameš? Ja, da bi našli največji biser je treba tvegati. Vse je treba prodati in ga kupiti. A če tega ne storimo, ga nimamo. Nikoli ga ne bomo imeli. Največji biser. Mar ni mamljiv?

3. Dejavnost

Katehet udeležence povabi, da obrnejo svoj list papirja. Še enkrat naj narišejo večji in manjše bisere. Še enkrat jim pripravi meditativno glasbo in jih povabi, da tokrat v svojo shemo biserov vključijo tudi duhovne poklice. Ta biser uvrstite, kamor se vam zdi primerno. Morda za vas ni največji. Toda premislite. Premislite, kaj takšen biser ponuja in kaj ponujajo ostali biseri. Uvrstite ga pravično. In premislite, kaj ste pripravljene storiti, da dosežete ta biser. Najlepši biser - nebeško kraljestvo. Katehet skrbi, da udeleženci delajo samostojno in v tišini. Ko pripravijo shemo življenjskih vrednot in nanjo uvrstijo tudi duhovne poklice, jih katehet še enkrat nagovori. Roko na srce: bi radi našli lep biser? Ste se pripravljene potruditi in ga poiskati sami, ne le verjeti drugim? Ga gremo torej iskati? Gremo po najlepši biser! Ampak treba bo iskati globoko. Globoko v svojem srcu.

Ob zaključku se vsak v skupini Jezusu zahvali za svoj biser, katehet v imenu vseh prosi, da bi zmogli prepoznati prave zaklade, ki jih Jezus pušča na naših njivah, nato pa skupina zapoje pesem Odrini na globoko (Školjke).

Mojca Štruc, katehistinja

Molitvena ura za duhovne poklice

Pesem: Živo verujem Jezus v te

Tedaj je prišla neka žena iz Samarije, da bi zajela vode. Jezus ji je rekel: »Daj mi piti!« Njegovi učenci so namreč odšli v mesto, da bi nakupili hrano. Samarijanka mu je torej rekla: »Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?« (Judje namreč nočejo imeti stika s Samarijani.) Jezus ji je odgovoril in rekel: »Če bi poznala Božji dar in če bi vedela, kdo je, ki ti pravi: »Daj mi piti, bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode.« Žena mu je rekla: »Gospod, nimaš s čim zajeti in vodnjak je globok. Od kod imaš torej živo vodo? Si mar ti večji kot naš oče Jakob, ki nam je dal ta vodnjak in je iz njega pil on sam, njegovi sinovi in njegova živina?« Jezus je odvrnil in ji rekel: »Vsak, kdor pije od te vode, bo spet žejen. Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.« Žena mu je rekla: »Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila sem zajemat.« (Jn 4-15)

Samarijanka je Jezusa prosila: » Daj mi piti, daj mi te vode, da ne bom žejna.« Koliko ljudi danes hrepeni in išče, pa sami ne vedo kaj. Koliko mladih je danes žejnih, kljub vsem ponudbam tega sveta. Mislili smo, da človeka notranje odžaja vsak človeški napredek v znanosti, tehniki, medicini in še kje. Bolj, ko smo vse to iskali, bolj smo notranje postajali suhi, izsušeni, duhovno nerodovitni in prazni. Mar človek res danes nima časa za Boga?

Skupaj z vso krščansko skupnostjo zaupno in vztrajno prosimo, za dar novih duhovnikov in svetih delavcev na njegovi žetvi. Zavedamo se, da nas včasih Gospod navaja k čakanju, vemo pa tudi, da kdor trka, ne bo čakal zaman. Zato še naprej z zaupanjem in vztrajnostjo prosimo Gospoda, da nam pošlje novih, sveti delavcev.

Oče naš
Zdrava Marija

Rekel ji je: »Pojdi in pokličí svojega moža in pridi sem!« Žena je odgovorila in mu rekla: »Nimam moža.« Jezus ji je rekel: »Dobro si rekla: »Nimam moža«; kajti pet mož si imela in ta, ki ga imaš zdaj, ni tvoj mož. To si prav povedala.« Žena mu je dejala: »Gospod, vidim, da si prerok. Naši očetje so častili Boga na tej gori, vi pa pravite, da je kraj, kjer ga je treba častiti, v Jeruzalemu.« Jezus ji je rekel: »Veruj mi, žena, da pride ura, ko ne boste častili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu. Vi častite, česar ne poznate, mi pa častimo, kar poznamo, kajti odrešenje je od Judov. Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici. Prav takih častilcev si namreč želi Oče. Bog je duh, in kateri ga častijo, ga morajo častiti v duhu in resnici.« Žena mu je dejala: »Vem, da pride Mesija (kar pomeni Maziljenec). Ko pride, nam bo vse oznanil.« Jezus ji je rekel: »Jaz sem, ki govorim s teboj.« (Jn 4, 16-26)

Stanje duhovnih poklicev je danes v svetu zelo različno. Medtem, ko se zahod sooča z upadanjem poklicev, na drugih celinah kljub pomanjkanju sredstev obetavno raste.

Tudi nizka rodnost vpliva na zmanjšanje poklicev za posvečeno življenje. Življenje vernega katoličana je podvrženo vplivom tega sveta, kar pomeni upadanje verske prakse in vse to človeka odvrča od pogumne in dejavne odločitve za evangelija.

Oče naš
Zdrava Marija

Družina je še vedno prva skupnost za prenašanje krščanske vere. Veliko duhovniških poklicev se rodi v družinah, kjer je krščansko življenje zgledno in kjer izkušnja živetega evangelija budi željo po popolni podaritvi sebe Bogu, tudi v posvečenem življenju.

Oče naš
Zdrava Marija

Medtem so prišli njegovi učenci in se čudili, da je govoril z žensko, vendar mu nobeden ni rekel: »Kaj bi rad od nje?« ali »Zakaj govoriš z njo?« Tedaj je žena odložila vrč, odšla v mesto in pripovedovala ljudem: »Pridite in pogledjte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila. Kaj, če je on Mesija?« Odšli so iz mesta in se napotili k njemu. (Jn 4, 27-30)

Ko človek resnično sreča Kristusa, odloži vse kar čuti, da ga ovira. Tako kot Samarijanka. Pustila je vrč pri vodnjaku in odšla v mesto pripovedovat svojo izkušnjo srečanja z Jezusom. Resnično srečanje z Bogom, pomeni, da to doživite, ne zadržiš zase, ampak ga želiš posredovat tudi drugim. Želiš in privoščiš ga tudi drugim. Pridite in pogledjte! Bodimo posredniki izkušnje svojega srečanja z Kristusom.

Oče naš
Zdrava Marija

Medtem so ga učenci prosili in govorili: »Rabi, jej!« On pa jim je rekel: »Jaz imam za jed hrano, ki je vi ne poznate.« Učenci so tedaj govorili med seboj: »Mar mu je kdo prinesel jesti?« Jezus jim je rekel: »Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo. Ali ne pravite vi: ›Še štiri mesece in žetev bo tu.‹ Glejte, jaz pa vam pravim: Povzdignite oči in pogledjte polja, da so bela za žetev. Žanjec prejema plačilo in spravlja pridelek za večno življenje, da se bosta skupaj veselila sejalec in žanjec. V tem je namreč resničen izrek, da ›eden seje, drugi žanje‹. Poslal sem vas, da boste poželi, za kar se niste trudili. Drugi so se trudili, vi pa ste vstopili v njihov trud.« (Jn 4, 31-38)

Veselo pričevanje duhovnikov, povezanih s Kristusom, srečnih v služenju in povezanih med seboj, sproža v mladih močan klic v duhovniški poklic. Navdušenost, občestvenost, molitveno življenje

in velikodušno služenje je nepogrešljivo v življenju duhovnikov. Lahko se zgodi občutek utrujenosti in strahu pred novimi zahtevami in težavami, vendar je potrebno zaupati, da bo Gospod dal potrebne moči za uresničenje tega, kar od duhovnikov pričakuje. Prepričani moramo biti in zato tudi molimo, da duhovni poklice ne bodo umanjkali, če jih bomo izprosili z molitvijo in pokazali lepoto duhovniškega poklica

*Oče naš
Zdrava Marija*

Veliko Samarijanov iz tistega mesta je začelo verovati vanj zaradi ženinih besed: »Vse mi je povedal, kar sem storila.« Ko so Samarijani prišli k njemu, so ga prosili, naj ostane pri njih; in ostal je tam dva dni. Zaradi njegove besede jih je še veliko več začelo verovati. Ženi pa so govorili: »Ne verjamemo več zaradi tvojega pripovedovanja, kajti sami smo slišali in vemo, da je on resnično odrešenik sveta.« (Jn 4, 39-42)

Vsak veren človek, bi lahko pripovedoval svojo izkušnjo srečanja z Kristusom, tudi vsak duhovnik ali redovnica. Človek, še posebej mlad, potrebuje zgled, potrebuje spodbudo drugega. Tudi Samarijani so potrebovali pripoved žene in njeno izkušnjo srečanja z Kristusom. Toda niso ostali samo pri njeni izkušnji in pripovedi, šli so naprej v svojo lastno izkušnjo srečanja z Kristusom. Njihova veda in odločitev zanj sedaj ne sloni več na veri žene, ampak na lastni odločitvi, saj so sami videli in slišali in seja vedo kdo je Jezus.

*Oče naš
Zdrava Marija
ki je postavil sveto evharistijo*

če je primerno lahko dodamo še litanije, morda tiho *adoracijo*, če imamo izpostavljeno *Najsvetejše*.

Pesem: O Marija, naša ljuba Mati

Kazalo

POKLICI, ZNAMNEJ UPANJA	1
Poslanica svetega očeta Benedikta XVI. za 50. svetovni molitveni dan za duhovne poklice, 21. april 2013	3
3. velikonočna nedelja, 14. april 2013	8
Ponedeljek, 15. april 2013	12
Torek, 16. april 2013	15
Sreda, 17. april 2013	18
Četrtek, 18. april 2013	20
Petek, 19. april 2013	22
Sobota, 20. april 2013	24
4. velikonočna nedelja – nedelja dobrega pastirja, 21. april 2013	26
Po najlepši biser!	31
Molitvena ura za duhovne poklice	35

Duhovni poklic duhovništva in Bogu posvečenega življenja je rojen iz izkušnje osebnega srečanja s Kristusom, iz iskrenega in zaupljivega dialoga z njim tako, da vstopimo v njegovo voljo. Zaradi tega je potrebno rasti v izkušnji vere, ki je razumljena kot globoko razmerje z Jezusom, kot notranja pozornost na njegov glas, ki ga slišimo globoko v sebi. Proces, ki nas usposablja, da pritrnilno odgovorimo na Gospodov klic, je mogoč v krščanskih občestvih, kjer je močno versko pričevanje, kjer je zavezanost evangeliju izražena z velikodušnim pričevanjem, kjer je močan čut za poslanstvo, ki ljudi vodi do celostne izročitve za Božje kraljestvo, ki je okrepljena s prejemanjem zakramentov, posebej evharistije, in gorečim molitvenim življenjem. »Zato da molitev razvija očiščujočo moč, mora biti z ene strani povsem osebna, soočenje moje osebe z Bogom, živim Bogom. Z druge strani pa jo morajo vedno znova voditi in razsvetljevati velike molitvene besede Cerkve in svetnikov, bogoslužna molitev, v kateri nas Gospod vedno znova uči prav moliti« (Rešeni v upanju (Spe Salvi), 34).

9 789612 116798

